

Juhlat, johon ei oikeesti kututtu

Mä menin silloin käymään, kun kerran törmäsin kavereihin. Ei mua oltu sillee erikseen kututtu, mutta tavattiin kauppas, joten lupasin tulla. Heti ostin lahjat ja kaikki. Sellasen ihan halvan vaan, mut mielestäni ihan onnistuneen. Tollasen käyttökelposen.

Illal lankkasin mun kengät ja silitin sen paidan, jota käytin viimeks isotädin hautajaisissa. Silloin ku setä tippu sinne kuoppaan ja serkku oli niin kännissä, että kannettiin se autoon huilaa. Penkit piti pestä ku se oksensi joka paikkaan.

Lauantaina söin sit puuron ja ootin, että kello tulis se kaheksan. Silloin ne juhlat alkas. Ei oltu nähty vuosiin, joten jännitti ihan pöljänä. A-rapussa ja kolmannessa kerroksessa. Sanovat, kun kysyin minne pitäs mennä.

Kaheksalta sitten soitin sitä ovikelloo ja ootin. Tulivat avaamaan, mutta siellä oli aika hiljasta. Astun sisään ja annoin lahjan. Sen käyttökelposen. Mut ihmettelin, kun ei ees kiittäny. Katoin ympärille ja kaikki puhu jostain. En tiedä, että mustako vai siitä mun lahjasta? Laiton takin kaappiin ja otin alkoholijuomaa vaikka en ees siitä tykänny. Mut otin ny kuitenkin. Katoin, että täällähän oli kaikki kaverit, joita olin kaivannu vuosii ja miettiny mis ne oli ja mitä teki.

Sit ne kaikki keräänty mun ympärille ja äkkii löi mua päähän isosti ja huus. Ett ei me susta koskaan oltu oikeesti tykätty, eikä susta kukaan tykkää. Et oon idiootti. Oikee imbesilli ja tyhmä. Hakkasivat rystysillä mun ohimoita ja naurovat ja osottivat sormilla.

Aattelin sitten aamulla, että kolkyt vuotta aika hyvin pitivät pokkaa. Istuin siinä ja kattelin sitä auringonnousuu yksin.

27.03.2018 Mika Keränen